

DE CONCIERGERIE.

Nederlanden tegen Spanje. Zwaar geteisterd door de verwoestingen der beeldenstormers, dan weer onbarmhartig geplunderd door de troepen van Alva, eindelijk een buit der Geuzen, geeft ten slotte het jaar 1584, de intocht van den Spaanschen stadhouder Alexander Farnese na een belegering van acht maanden, den doodsteek. Met wreede afpersingen vieren de overwinnaars hun duur gekocht succes in de half leege, machteloze stad, die nu, dieper dan ooit gezonken, nog maar een paar honderd inwoners heeft. En tegen dit volkomen ontzenuwde lichaam richten de Franschen in de volgende twee eeuwen voortdurend hun aanvallen. Tot 1678 werd IJperen viermaal door den eenen of den anderen veroveraar genomen; ten slotte blijft het tot 1715 bij Frankrijk. Het verdrag van Rastadt brengt IJperen aan Oostenrijk. Dan volgen rustige jaren, totdat de Fransche

republiek en later het keizerschap van Napoleon Vlaanderen in bezit neemt. Maar eindelijk slaat ook voor dit land het uur der vrijheid. Sedert het Weener congres vereenigd met Holland, weet België in 1830 zijn zelfstandigheid te veroveren. Dit wordt voor de steden de bron voor een nieuwen vollen bloei. Ook IJperen neemt daaraan deel, op bescheiden schaal — bijna 18.000 inwoners komen hier weer bij elkaar, — toch blijft het een kleine stad, het speelt slechts een ondergeschikte rol in het groote, moderne industrieleven van België; inplaats van haar vroegere majesteit heeft zij nu iets zonnigs, vroolijks, iets peinzends in haar uiterlijk gekregen. Tot het noodlottige jaar 1914! Toen werd zij het slachtoffer van den verschrikkelijksten wereldoorlog.

Van deze geschiedenis, maar niet van haar verval, van haar sterken, trotschen, helaas